

HAVANK

N.V. MATEOR

diek

Over het boek

De N.V. Meteor is een van die boeken van Havank, die zich niet alleen onderscheiden door hun strikt persoonlijke stijl, maar die ook uitblinken door een vernuftig uitgedachte en met onweerlegbare logica tot oplossing gebrachte handeling. Vandaar dat dit boek altijd tot de meest gelezene van de schrijver behoord heeft.

Het werk van wijlen Havank wordt met de regelmaat van een klok herdrukt en geen lezer zal dan ook hieten in zijn Schaduw-verzameling hoeven aan te wijzen. In zijn eerste boeken sloot Havank zich nog angstvallig aan bij de toen heersende 'orthodoxe' traditie – gevestigd door Edgar Wallace en door een pionier als Ivans – maar in zijn latere romans kreeg de humor van zijn persoonlijke taalgebruik hoe langer hoe meer de overhand. Na Havanks dood wordt de serie voortgezet door de journalist-schrijver Pieter Terpstra, die door pers en publiek vrijwel onverdeeld is geprezen om zijn inlevingsvermogen in het hoogst merkwaardige zieleleven van de Schaduw.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
Er klopt iets niet
Hoofden op hol
Vier vreemde vrienden
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De man uit de verte
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

ISBN e-book 978 90 449 6172 0

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

De NV Mator

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

PROLOOG

De antieke Bretonse klok, naast de haard waarin een zorgvuldig gestapeld vuur van beukenblokken te gloeien lag dat de klamme kilte van de late november-middag verdreef, vervulde de rust en de stilte van de ruime bibliotheek, die door de groen overkapte lamp op het gebeeldhouwde schrijfbureau in het midden van het vertrek slechts schemerig verlicht werd, met het gerucht van haar vijf bronzen slagen. Lord Crainford keek onwillekeurig op, sloot het voor hem liggende boek na methodisch de bladzijde gemerkt te hebben, en zette zijn gouden lorgnet af die slingerend aan het zwarte zijden lint bleef hangen. Hij legde zijn lange, nerveuze handen, met de scherp getekende aderen, over elkaar onder het plassende licht van de tafellamp en staaarde in gedachten voor zich uit.

Een rijzig, schraal man van omstreeks zestig. Rustig en afgemeten in woord en gebaar. Hoog, recht voorhoofd. Vol, golvend, zilverwit haar, met diepe inhammen boven de slapen. Brits edelman met al de hebberlijkheden van dien. Ondanks het feit dat hij reeds meer dan twintig jaar in Parijs woonde. Hoog herenhuis op de Quai d'Orsay, tussen de hoek van de Boulevard Saint-Germain en de Rue de Solférino.

Hij schoof zijn met bruin rundleer beklede bureaustoel achteruit, liep op het middelste der drie hoge vensters toe en opende de zware gordijnen. Maar de dikke mist en de druilerige motregen beletten alle uitzicht.

De beide mannen in burger, die, diep in de hoog opgezette kragen van hun donkere regenjassen gedoken, met hun rug tegen de kademuur geleund stonden, keken even naar het verlichte venster op. Maar toen het licht vrijwel onmiddellijk weer verdween, hernamen zij hun lusteloze houding.

„Hondenweer,” mompelde Lord Crainford, terwijl hij het gordijn dicht liet vallen.

Hij wendde zich van het venster af en liep naar de haard. In het voorbijgaan legde hij zijn lange wijsvinger op een zilveren knop op het schrijfbureau. Gerucht van een bel drong zwak tot de bibliotheek door. Dan zette hij zich in een van de armstoelen rond de haard, schoof met de punt van zijn schoen een houtblok dicht in het vuur.

„Post, Stanton?” vroeg hij, en beduidde de jongeman, die op zijn belven verschenen was, in de armstoel tegenover hem plaats te nemen.

Howard Stanton – vlotte jonge Engelsman van een jaar of dertig, die in het huis van Lord Crainford een positie innam die iets meer was dan precies een secretarisbaantje – overhandigde hem enkele brieven en enkele brochures. Geen van alle bijzonder belangrijk. Op de laatste na. Stanton aarzde. „Tenslotte nog een brief van... van die Mateor.” Er verscheen een zorgelijke uitdrukking op het fijn besneden gezicht van Lord Crainford.

„Hoeveel is 't ditmaal, Stanton?” vroeg hij, kennelijk nerveus.

„Duizend pond, Mylord,” antwoordde Stanton. „Maar...” voegde hij er ietwat heftig aan toe, „maar u bent toch niet van plan opnieuw met betalen te beginnen? Nu... nu we eindelijk de politie in de arm hebben genomen.”

Lord Crainford gaf geen antwoord. Hij strekte zijn hand naar de belknop op het tafeltje naast zijn stoel.

„Thee, Moberley,” zei hij tot de butler, die op zijn bellen binnengekomen was.

„Uitstekend, m'Iord.”

De butler boog, stond reeds op het punt de bibliotheek weer te verlaten.

„Is Mylady reeds gearriveerd?”

„Mylady is nog niet gearriveerd, Mylord.”

„Waarschuw me zodra de auto voorrijdt.”

„Uitstekend, Mylord.”

De butler sloot geruisloos de 'deur.

„Duizend pond ditmaal,” herhaalde Stanton. „Maar weet u hoeveel er in totaal reeds betaald is?” – en toen er geen antwoord kwam – „Tien duizend pond, Mylord.”

Lord Crainford zuchtte en streek zich met de lange, blanke hand over het zilverwitte haar. Hij leunde achterover in zijn stoel en staaarde zwijgend naar het schilderij boven de haard. Een levensgroot portret van een opvallend mooie vrouw – in witsatijnen avondjapon, een diadeem in het donkere haar. Eigenaardig lang en smal gezicht, met donkere ogen – brandende zwarte stenen in de arctische kou van de onwaarschijnlijk blanke huid. Lady Ellen, de vijf-en-twintig jaar jongere vrouw van Lord Crainford – Arthur Dennison Crainford, achttiende baron Crainford of Auburndale.

„Oh, juist – tienduizend pond,” zei hij verstrooid, alsof de betekenis van de woorden eerst toen tot hem doordrong. „Tienduizend pond.

Maar wat staat me te wachten als ik niet betaal? Het leven van m'n vrouw... van ons kind..."

Hij zweeg, toen de butler op zijn geruisloze platvoeten, met het zilveren theeblad in de hand de bibliotheek binnenschoof.

„Mylady en Miss Millicent zijn zojuist behouden gearriveerd, Mylord.”

I

*Inspecteur Carlier opent een stoet,
en inspecteert een bewaking.*

Het paard van de verkeersagent bij de Pont de la Concorde, recht tegenover het Palais Bourbon, stond als een beeld van uiterste gelatenheid, met droef neerhangend hoofd, de vier benen dicht bijeen getrokken, in de klamme mist onder de geniepige, grienende motregen van die druilerige novemberavond. Het water droop van zijn vochtig glimmende flanken en sijpelde in straaltjes langs zijn hoeven af. De donkere, gehelmde ruiter op zijn rug loodste het drukke verkeer van dit spitsuur – tussen vijf en zes – door de loodgrijze nevel die alles tot een grauwe eentonigheid vervlakte en het licht der talrijke lantaarns van de brug en het ruime plein daarachter samendrong tot doorschijnende lumineuze cocons met een gouden kern.

Schel snerpde boven het verkeersrumoer het koperen fluitje van de politieruiter. De drievoudige stroom auto's en andere voertuigen van en naar de brug stopte, het verkeer langs de linker Seine-kade vond weer voortgang. En temidden van de vele Renaults en Peugeot's naderde uit de richting van de Esplanade des Invalides een zwarte limousine.

Een kostbare Panhard, met een familiewapen op de portieren – een chauffeur in livrei achter het stuur. Luxueus genoeg om zelfs in de drukte van dit spitsuur, ondanks mist en motregen op te vallen. Maar het trok zeker de aandacht, dat de limousine door motorpolitie begeleid werd. Een zestal agenten van de „Speciale Brigade” in donkere uniformen. Een zwart glimmende stormhelm op het hoofd. Karabijn op de rug. Pistoel en patroentas aan de gordel. Twee voorop, één naast elke portier, twee die de stoet sloten. Het gehele escorte onder commando van een inspecteur van de Sûreté Nationale.

De inspecteur, die nu eens vóór, dan weer naast en dan weer achter de auto reed, was echter niet in uniform doch in burger. Over zijn burgerpakje droeg hij een ietwat vreemd aandoend guttapercha bekleedsel waarvan hij de kap over zijn met een blauw alpino-petje gedekte hoofd getrokken had. Mooi, of zelfs maar elegant zag hij er in dat omhulsel zeker niet uit, maar het beschutte hem zeer afdoende tegen de gestaag grienende motregen.

Een ingewijde kon het niet moeilijk vallen, in deze ietwat buitenissige motorrijder de vriendelijke, goedmoedige Inspecteur Charles Carlier te herkennen. Een enigszins gezet, doch daarom niet minder beminnelijk mannetje van een jaar of veertig – meer en beter bekend als de „Schaduw”.

„Vooruit,” beval de Schaduw, die nu weer voorop reed, toen de verkeersagent de doorgang vrijgaf.

De wagen en het escorte passeerden tussen de brug en de Boulevard St. Germain en volgden verder de Quai d’Orsay. Zoekend gleed de blik van Inspecteur Carlier langs de sombere huizen en langs de kademuur – zonder evenwel iets verdachts te bespeuren. Dan hief hij zijn hand op en de limousine stopte voor de woning van Lord Crainford.

Van de tegenovergestelde kant kwam een andere wagen in volle vaart en met vol licht aanstuiven. De twee mannen onder de druipende, kale bomen, de beide anderen in de schaduwen van de huizen propten hun rechterhand dieper in de zakken van hun donkere regenjassen. Ze omklemden de kolven van hun automatische pistolen, hun vingers sloten zich rond de trekkers. De motoragenten hadden de riemen van hun karabijnen losgehaakt...

Maar de auto stooft in volle vaart voorbij, zonder dat er iets bijzonders gebeurde. Dan stapte Carlier eindelijk van zijn motor en wenkte een man die met een bolhoed en een opgestoken paraplu op het brede voetpad stond.

„Iets verdachts opgemerkt, Poinçot?”

„Hoegenaamd niets. Inspecteur. Maar ik zal toch blij zijn als het dienstje achter de rug is.”

De Schaduw gaf geen antwoord.

Hij keek onderzoekend om zich heen, groepeerde zijn manschappen veiligheidshalve zodanig dat er een beschutte doorgang ontstond, en eerst toen gaf hij Lady Ellen en haar achtjarige dochtertje Millicent verlof de limousine te verlaten.

En toen de deur van de lift achter haar dichtviel, viel er een zware last van ’s Schaduws schouders. Hij had Lady Ellen en haar met ontvoering bedreigde dochtertje veilig en wel van St. Cloud naar haar Parijse woning overgebracht.

Een verantwoordelijke taak was ten einde.

De lege Panhard gleed ongeëscorteerd verder. De zes agenten met hun

ronkende motoren verzamelden zich rond de inspecteur en namen hun instructies in ontvangst.

Het bewakingsplan van de Schaduw, opgesteld in overleg met hoofdinspecteur Silvère, hield ten volle rekening met de omstandigheid, dat de woning van Lord Crainford deel uitmaakte van een blok dat omsloten wordt door de Quai d'Orsay, de Rue de Solférino, de Rue de Lille en de Bould St. Germain. „Chatelier en Boily,” begon de Schaduw, „jullie patrouilleren voortdurend om het blok heen. Finot en Morard, jullie eveneens, maar in tegenovergestelde richting. Pergaud en Lhomond, jullie stationeren hier, maar laat de motoren doordraaien. Gebeurt er onvoorzien iets, dan sla je onmiddellijk groot alarm. Tot hoelaat loopt jullie dienst? Tot acht uur?” – hij raadpleegde een rooster – „Ja, dus om acht uur komt Inspecteur Bresson met de aflossing. Klaar...?”

Twee koppels agenten vertrokken met daverende motoren – het ene koppel naar links, het andere naar rechts. De beide overblijvenden, een agent en een brigadier, zetten hun motor langs het trottoir. De motor van de brigadier had een zijspan. In het zijspan stond onder een hoef van oliedoek een lichte mitrailleur.

De vier detectives in burger hernamen hun plaatsen onder de bomen langs de kade en in de schaduwen van de huizen. Inspecteur Carlier verdween in de woning en begon zijn inspectie van de bewaking binnenshuis – in de letterlijke zin een inspectie van de kelder tot het dak. Met alleszins begrijpelijke tevredenheid en voldoening stelde hij vast dat iedere man op zijn post stond. In totaal waren het er niet minder dan twaalf. Tenslotte beklom hij de smalle trap naar het dakterras en opende de klemmende deur. De plotseling ontstane tocht joeg hem een vlaag regenwater in het gezicht, en meteen scheen het schelle, verblindende licht van een zaklantaarn hem in de ogen – en hij wist, dat op dat ogenblik de loop van een zwaar kaliber automatisch pistool op zijn maag gericht was. Doch vrijwel onmiddellijk werd de lamp weer gedoofd:

„Nee,” antwoordde op een vraag van Carlier een van de drie detectives die het dak en de zolderramen bewaakten. „Geen kans! Met zo'n afzetting kan er immers geen kat in of uit.”

„Prijz,” zei de Schaduw wijs, „de nacht niet voor de morgen daagt, Pelletier. In november zijn de nachten lang. En een donkere, mistige, regenachtige nacht als deze is bij uitstek geschikt voor 't lugubere bedrijf dat we vrezen.” – Hij herhaalde nog eens uitdrukkelijk de van hogerhand gegeven bevelen. – „Geen levend wezen in of uit. Eén

enkele waarschuwing en dan zonder pardon vuren... en liefst raken ook. Niets eten, niets drinken dat door een of andere aardige dienstbode gebracht wordt. Want, al is de bedoeling misschien ook nog zo goed, men dient rekening te houden met de mogelijkheid dat er onder het talrijke personeel van den huize handlangers schuilen. De lui van de nachtdienst," voegde hij er aan toe, „hebben thermosflessen met sterke koffie bij zich. Voorzorgsmaatregel van de hoofdinspecteur.”

Hij trok de klemmende deur achter zich dicht en daalde de trap af. Halverwege de terugreis hield de platvoetige butler hem staande, bracht hem het verzoek van Lord Crainford over of hij even in de bibliotheek zou willen komen.

„Met genoeg, Philippus,” zei de Schaduw.

„Fergus,” zei de butler nijdig. „Fergus Moberley.”

„Jammer,” zei de Schaduw. „Jij bent nu net een man om Philippus... uit philos en hippos... te heten.”

De butler boog hem de bibliotheek binnen. De Schaduw boog voor Lord en Lady Crainford, maar weigerde te gaan zitten omdat zijn tijd zo uiterst beperkt was.

Lord Crainford vroeg naar de getroffen maatregelen, waarop de Schaduw een overzicht gaf. Lady Ellen vroeg of hij, Mr. Carlier, de leider geweest was van haar escorte; waarop Mr. Carlier antwoordde, dat hij die eer had mogen smaken en vroeg of Mylady tevreden meende te kunnen zijn.

„My dear Inspector,” zei Lady Ellen in haar prachtig Engels, en ietwat pathetisch, „het was eenvoudig in elk opzicht perfect.” Waarop de Schaduw, met zijnen schoonsten glimlach, nogmaals boog – Lord Crainford de butler weer belde en de Schaduw door Mr. Fergus Moberley uitgeleide werd gedaan. Een ogenblik later stond hij weer op straat, waar hij even naar het af- en aanrijden van zijn roulerende patrouilles bleef kijken. Tweemaal passeerde hem een koppel motoragenten – het ene kwam van rechts, het andere van links.

De Schaduw knikte tevreden.

Dan wuifde hij even tegen de sombere burgers met hun doorweekte bolhoeden en regenjassen, zwaaide zich op zijn motorfiets en schoot met open knalpot weg. Hij volgde de linker Seine-oever stroomopwaarts. Door de gore mist, onder een gestaag druilende regen. Zo bereikte hij de Place Saint-Michel, draaide links af, de brug van dezelfde naam over en reed weldra de poort van de Préfecture binnen.

De Schaduw had, precies geteld, een dienst van twee-en-twintig uren achter de rug.